

Redakcia:

Katarína Boboničová
Lucia „Lucka“ Budinská
Júlia „Julka“ Tisovská
Adriána „Ad’a“ Hellebrandtová
Romana „Romanka“ Hlaváčová
Sidónia „Sidy“ Pálenkášová
Simona Pirháčová

Grafika:

Kristián „Kiko“ Balco

Časopis je určený pre vnútorné potreby
spoločenstva Dom chvály.

Readakcia si vyhradzuje právo
na úpravu príspevkov. Za
príspevky ďakujeme.

OBSAH

Slovom redakcie (str. 3)

Reakcie na Podnebie (str. 4 - 5)

Na slovíčko s... - Janko Buc (str. 6-9)

SVEDECTVÁ

Sila Božieho slova (str. 10)

Boh dáva, ale to zistíte často až neskôr (str. 11)

Boh vie čo robí (str. 12 - 13)

Ako mi Boh pomohol zo senom (str. 13)

Kvetný víkend (str. 14 - 15)

Foto Birmovancov 2009 (str. 16 - 17)

Vám vďaka! (str. 18 - 19)

Recenzia - Neviditeľné deti (str. 20 - 21)

Sv. Florián (str. 22)

House of the Open Door (str. 24 - 25)

...cestu pravdy som si vyvolil (Ž 119, 36) (str. 26 - 27)

Knižné novinky u Pani Firákovej (str. 28)

Pre bystrejšiu hlavičku (str. 29)

Piatkové kresby detí (str. 30)

Vtipy (str. 31)

Želám ti priateľstvo (str. 32)

Vaše nápady a príspevky
posielajte na našu novú mailovú adresu:

casopis.podnebie@gmail.com

SLOVOM REDAKCIE

Niekedy mám pocit, že my ľudia robíme čudné rozhodnutia. Čudné v takom dobrom zmysle. Rozhodneme sa pre niečo, o čom naše okolie pochybuje, čo sa zdá všetkým ostatným prinajmenšom divné ak už nie bláznivé. Ale čo je podstatné, ak za tým rozhodnutím stojí On, tak, ako to povedal sv. Pavol, bláznami sa stávajú tí, ktorí si mysleli, že sú strašne múdri a majú pravdu. A múdrymi ostávajú tí, ktorí boli na posmech.

Možno sa mýlim, ale myslím, že niekedy o takomto čase pred dvoma rokmi sa tak mohlo cítiť pár dievčat, ktoré si vtedy vybojovali „dovolenie“ vydať časopis. Ja si z tej ich prvotiny pamätám iba rozhovor s pánom dekanom a jeho pranie pre PodNebie – aby vyšlo aj druhé číslo. A ono naozaj vyšlo a nielen druhé ale aj mnohé ďalšie a aj to, do ktorého teraz píšem a ktoré teraz ty čítaš. Ale vráťme sa k tým rozhodnutiam. Keby si vtedy tie baby povedali, že na to kašľú lebo ten a ten človek nebol s ich nápadom úplne nadše-

ný, mnohí z nás by nemali šancu počuť o veciach, ktoré Boh koná v životoch ľudí z nášho okolia – ako ich mení, pretvára, uzdravuje.

A teda, môj sedliacky rozum mi hovorí, že nezáleží na tom, ako veľmi bláznivé alebo „neštandardné“ sa nám alebo iným zdajú byť veci, pre ktoré cítime tam kdesi vnútri také to zvláštne zapálenie, ktoré sa nie celkom dá pochopiť (ale ani prehliadnuť). Záleží na tom, že sa nenecháme znechutiť alebo odradiť.. že ideme za tým, k čomu nás volá Boh. A to nám prajem a za to sa modlím – aby sme my všetci mali odvahu ísť proti prúdu, vyčnievať z radu... robiť veci, ktoré sú hlúposťou pre tento svet, no múdrosťou a svätosťou pre nášho Boha. Tak poďme do toho :)

SIMONA

REAKCIE ĽUDÍ NA

Určite ste si všimli, že PodNebie držíte v rukách už druhý rok. Tentoraz keď oslavujeme druhý ročník výročia vzniku nášho časopisu podnebie som sa rozhodla vyspovedať vás a zistiť, čo vás zaujalo na podnebí, čo by ste možno chceli zmeniť a vy ste mi veľkodušne a „ochotne“ odpovedali.

Takéto sú vaše reakcie:

„Podnebie si už dlho drží špeciálnu pozíciu v mojom rebríčku obľúbenosti. Vždy zo zvedavosťou očakávam, čo nám prinesie nové číslo. Veľmi oceňujem ako časopis

napreduje, vidno, že ľudom, ktorí ho tvoria záleží na tom aby sa PodNebie stále viac a viac zdokonaľovalo. Vždy ma milo prekvapí keď si v ňom nájdem akýsi nový, modernejší tvorivejší prvok – čo sa týka obsahu i formy lebo oboje sú dôležité! A navyše vyhovuje mi aj jeho praktický formát – taká „kabelková“ veľkosť a v poslednej dobe zostávam v úžase zo super grafiky. Teší ma, že do PodNebia môžeme prispieť aj my „z ľudu“ a nie je to záležitosť iba zopár ľudí. Napr. pri svedectvách, cestopisy, memoáre – kto kde bol a čo zažil, rozhovory... Do budúcnosti prajem PodNebiu všetko dobré.“ (Matka Hubáčová)

„PodNebie si vždy rád prečítam sú tam veľmi zaujímavé články. Len by som bol rád keby vychádzalo každý týždeň takto musím čítať každý týždeň to isté a už to poznám skoro naspamäť. Ale som rád, že je tu niekto koľko ľudí, ktorí sa snažia aspoň raz za dva mesiace potešiť nás novými vecami. Veľá šťastia!“ (Jojo Gulai)

„Na PodNebí ma vždy zaujmú rozhovory so zaujímavými ľuďmi. Som rada, že takto sa môžem dozvedieť o nich viac a vedieť ako žijú. Svedectvá ma vždy povzbudia, že Boh koná v našich životoch. Ja si vždy z nejakého článku niečo odnesiem do môjho života a rada sa zasmejem na vtipoch. Len tak pekne ďalej možno to raz dotiahnete až na najpredávanejší časopis na Slovensku a neskôr možno po celom svete! (Maťa Gažiová)

Chýba v ňom trochu aktuálnosti. Viem, je to dvojmesačník, ale myslím, že by sa to dalo nejako uhrnúť. Napríklad v terajšom je dosť málo o pôste... neviem, možno sa mýlim, ale chýba mi tam niečo duchovnejšie, niečo na viac na zamyslenie. A ak by som mohla, určite by som tam občas popísala aj o nás, o Dome Chvály, možno o stretnutiach, že čím teraz žijeme, alebo viac o našich akciách, aby aj druhí videli, že niečo robíme so

sebou, že sa snažíme... A možno niečo viac aj o mládežkách, alebo o birmovancoch som ešte nenašla doteraz tiež toho extra veľa... A inak sa mi veľmi páči pestrosť časopisu. Každý si v ňom môže nájsť to svoje: svedectvá, záznamy z akcií, niečo o svätých....a samozrejme vtipy :) Naozaj sa mi páči PodNebie a je pravda, že sa na ňom človek dosť namaká, kým z toho vznikne ďalšie číslo... Preto ma mrzí, že to stále ostáva na pár ľudoch... Tak ja asi začnem od seba, a už niečím poriadnym teda niekedy prispem... (Ivka Štrbáková)

„Podľa mňa je to dobrý časopis s dobrým obsahom. Keď ho dostanem pod ruku tak prvé čo urobím si prečítam vtipy a vylúštim tajničku. (Poteším seba aj okolie). Potom si prečítam svedectvá. (Posila na ďalšie dni). A nakoniec všetko ostatné. (Fajn informácie) Ďakujem všetkým ľuďom čo sa pričíňujú o toto dielo a nech im Boh požehnáva skromnosťou, vytrvalosťou a radosťou k ďalšej službe!“ (Maťo Garaj)

„Mne sa najviac na PodNebí páčia svedectvá, vždy sa cez ne dozviem viac o tom ako Boh koná v živote jednotlivých ľudí. A vždy ma najviac povzbudia. A dobrý nápad sú aj rozhovory so zaujímavými osobnosťami našej farnosti. (.pojoslaw)

Modlitba bez knižky

Jedného večera sa roľník vracal so svojim vozom domov. Tu si všimol, že si doma zabudol modlitebnú knižku. Nanešťastie sa mu v lese zlomilo koleso voza. Sklamany skonštatoval, že tento deň by prešiel bez toho, aby sa pomodlil večernú modlitbu. Začal sa teda modliť: „Pane, urobil som veľkú hlúposť. Dnes ráno som odišiel z domu bez modlitebnej knižky. A mám takú zlú pamäť, že neviem naspamäť ani jedinú modlitbu. Budem preto pomaly odriekať päťkrát za sebou celú abecedu a ty, keďže poznáš všetky modlitby, vyberieš si hlásky a vytvoríš si z nich také modlitby, ktoré svet potrebuje v dnešnú noc.“

Tak sa aj stalo, roľník päťkrát povedal abecedu a Boh, ktorý to počul, povedal večer svojim anjelom: „Nepochybne je to najkrajšia a najlepšia modlitba, ktorú som dnes počul, pretože vychádzala z úprimného a jednoduchého srdca.“

JÁN BUC

Ako každú zimu, aj tento rok sme mali duchovnú obnovu a práve na nej sa zúčastnil Janko Buc. Je to kňaz, ktorý sa zúčastňuje na podobných evanjelizačných, duchovných a iných stretnutí mladých. No a ja som ho samozrejme vypovedala.

1. Ako sa ti páčilo u nás v Novej Bani na obnove mladých?

Mal som z toho veľmi dobrý pocit a odchádzal som povzbudený práve z mladých ľudí, s ktorými som sa v Novej Bani stretol. Som

presvedčený, že je tu vytvorený veľmi dobrý základ na to, aby mohli mladí ľudia postupne kráčať za Pánom Ježišom a aby mohli odovzdať to čo majú vo svojom srdci. Veľmi sa mi tu páčilo a budem veľmi rád, keď sa ešte niekedy stretneme. Ešte stále mám v srdci ten krásny pocit z času, ktorý som mohol u vás stráviť. Ďakujem za pozvanie.

2. Vnímali si pôsobenie Boha medzi mladými?

Určite Pán Boh chce pracovať medzi mladými ľuďmi, chce konať v srdciach mladých.

Tak ako sa v biblickom príbehu mladík pýtal Ježiša, že čo má robiť. Pán Ježiš sa s láskou naňho pozrel a odpovedal mu. Viem, že Pán Boh pozerá na každého s láskou. Myslím, že mladí ľudia majú svoje špeciálne miesto v Božom srdci. Som presvedčený že sa Boh dotýka mladých a že ich chce požehnať, posilňovať, sprevádzať a chrániť od všetkého zlého.

3. Aký pekný zážitok si u nás zažil?

Myslím, že to bola otvorenosť mladých ľudí a ochota počúvať. Čas ktorý obetovali a strávili v miestnosti pastoračného centra a mali chuť počúvať, byť s Bohom, zúčastniť sa svätej omše, prežívať ten čas spoločne. Pre mňa je to vždy povzbudenie, lebo je to o rozhodnutí každého človeka, že čo vlastne chce, kam smeruje. Bol som z toho naozaj nadšený.

4. Aká bola tvoja cesta k Bohu?

Vychovávali ma rodičia v kresťanskej tradícii, v nie veľmi hlboké viere. Doma sme sa veľmi nemodlili, nepamätám si na to. V detstve sme sa doma modlili iba na Vianoce pred štedrou večerou. Do kostola sme museli chodiť každú nedeľu, to bolo povinné. Neskôr som sa stratil od Boha. Mal som svoju partiu, chodili sme po baroch, počúvali metal. Stal som sa členom partie a bol som mimo Boha. Nebral som ho ako živého, niekoho kto tu koná, pôsobí, kto ma miluje a kto mi chce stále odpúšťať. A potom Pán Boh hľadal moje srdce a mňa samého. Cez rôzne okolnosti sa ma dotýkal a tak „nakopával“ práve na to stretnutie s Ním. Myslím, že to bol dobrý čas, kedy som mohol Boha spoznávať. Moja cesta nebola jednoduchá, ale je to nádherné keď teraz môžem žiť s Bohom a môžem s Ním prežívať blízkosť. On je ten, ktorý ma našiel, ktorý ma miluje a sprevádza svojím požehnaním.

5. Kedy si sa rozhodol pre kňazské povolanie?

Neviem či to bolo celkom moje rozhodnutie, Boh ma povolal a ja som povedal svoje

áno. Určite za tým áno bolo rozhodnutie počúvať Boha a myslím si, že On ma volal a ja som bol otvorený Ho počúvať a kráčať za Ním. Ten hlavný dotyk alebo to hlavné povolanie bolo v katedrále sv. Víta, keď tam bol svätý otec v roku 1990 po páde totalitného režimu. Ja som cez Božie riadenie mal možnosť podať si s Ním ruku a Pán Boh sa ma tak potom v srdci veľmi dotkol a povedal mi „aj ty budeš mojim služobníkom“. Moja odpoveď bola jednoduchá, trojpísmenková - „áno“. Vtedy som presne nevedel, čo to znamená. Až neskôr mi došlo, že by som mal byť kňaz, keď mám byť Božím služobníkom, keď Mu mám slúžiť. Začal som sa pripravovať na skúšky, dal som si prihlášku a potom ma prijali do seminára. Bolo to veľmi dobré obdobie života. Také bolo moje povolanie a rozhodnutie.

6. Ako tvoje rozhodnutie prijala tvoja rodina, priatelia?

Ja som bol trochu rebel v tom čase keď ma Pán Boh povolal a keď som mu povedal svoje áno. Mal som problémy v škole a bol som predtým dlhšie chorý. Tak sa to všetko ťahalo a miesilo. Moji rodičia boli prekvapení z môjho rozhodnutia a aj všetci moji známi, pretože ma skôr poznali ako človeka, ktorý neinklinoval úplne k náboženstvu, kresťanstvu, kostolu a ku vzťahu s Bohom. Pre mnohých to bol dosť veľký šok a moji spolužiaci zo strednej školy to nevedeli pochopiť.

7. Mnohí ťa poznajú ako veľkého horlivého kazateľa, väčšinou z festivalov pre mladých kresťanov. Ako si sa dostal k tejto službe? (evanjelizácia na festivaloch)

Myslím, že nie som nejaký kazateľ veľkého formátu. Snažím sa byť v tomto poslušný Bohu. Celé svoje kňazské účinkovanie som začal v Žakovciach, kde som ešte predtým ako bohoslovec 5 rokov chodil pomáhať Marošovi Kuffovi, ktorý bol môj o dva roky starší spolužiak v seminári. Tam sme pripravovali dom pre bezdomovcov a postihnutých. Po skončení seminára som tam prišiel

ako kňaz, kaplán. Po určitom čase na jednej konferencii ma Boh oslovil v srdci a dotkol sa ma. Dával mi na srdce, aby som pracoval s mladými a evanjelizoval. Ja som to nechápal a myslel som, že v Žakovciach to bude moje trvalé pôsobisko, že naozaj tam budem dlho a budem sa venovať ľuďom s ktorými som tam bol, ktorých som mal rád. Pán Boh to myslel ináč, tak som potom aj zo zdravotných dôvodov aj aby som kráčať tam, kde ma On chcel mať urobil rozhodnutie, ísť Jeho smerom. A od roku 2000 sa venujem viac mladým ľuďom. Na začiatku to bolo v Spišskej diecéze a neskôr aj v rámci Konferencie biskupov aj po celom Slovensku. Od Boha som prijal, že ma miluje a tak som Ho prijal do svojho života. Zdvihol ma z blata k novému životu. A ja som sa rozhodol, aby to poznali aj iní ľudia, preto vlastne chodím, kážem, robím obnovy, evanjelizujem. Túžim aby ľudia poznali Pána Ježiša a mali v ňom slobodu, lebo nie je iná cesta. On povedal sám o sebe: „Ja som Cesta, Pravda a Život! A nik sa nedostane k Otcovi iba cezo mňa.“ Je to Ježišovo slovo pre každého človeka. A ja si uvedomujem hĺbku toho posolstva, že nie je iná cesta iba Ježiš. Preto to chcem vykričať celému svetu, chcem aby ľudia počuli túto dobrú správu, že táto cesta je pre všetkých pripravená a môžu po nej kráčať. Toto je taká moja cesta, moja pointa. Chcem naozaj ísť a hlásať ako Ján Pavol II. raz povedal: „Nie je čas hanbiť sa za evanjelium, je čas hlásať zo striech.“ A veľmi túžim aby evanjelium, dobrá správa, bola rozhlasovaná zo striech, aby ľudia mohli naozaj počuť túto dobrú správu.

8.Kde si naposledy bol povzbudzovať mladých k evanjelizácii a životu s Bohom? (okrem Novej Bane.)

Teraz som sa vrátil z Banskej Bystrice, kde bol worship festival. Tam bolo viac ako 700 mladých ľudí oslavovať Boha, stretnúť sa s Ním. Mal som tam evanjelizačné slovo, kázanie a myslím, že každý týždeň niekde som a mám to privilegium hlásať evanjelium. Teraz budem v Ľubici, cez víkend v Prešove, vo

Važci na animátorskej škole... je toho dosť ale ja sa z toho teším, je to to, čo chcem robiť, čo ma naplňa.

9.Odkiaľ pochádzaš?

Pochádzam z krásnej dedinky pod Tatrami, Spišská Teplica, kde so vyrastal, prežíval svoje detstvo a mladosť. Je to krásna dedinka a som hrdý na to, že odtiaľ pochádzam.

10. Vlastne pôsobiš ako kňaz? Máš vlastnú faru?

Áno už 12 rokov pôsobím ako kňaz, svedčám, slúžim sväté omše, vysluhujem sviatosti atď. Je to trochu iné lebo nie som klasický farár alebo kaplán, tým, že nie som zodpovedný za konkrétnu farnosť kde by som bol. Ale som vyčlenený pre mladých ľudí, pre pastoračiu s mladými. Moje pôsobenie má tri okruhy. Som tajomník Konferencie biskupov Slovenska pre radu mládeže a univerzity a som predseda Združenia kresťanských spoločenstiev mládeže. Tieto dve sú celoslovensky pôsobiace úlohy. Ďalej som riaditeľ Komisie pre mládež Spišskej diecézy. Máme tam tri centrá pre mladých ľudí, vo Važci, v Ústi nad Priehradou, na Orave a v Krížovej Vsi, v rómskej osade. V Krížovej Vsi sa snažíme viac venovať Rómom, mladým, dospelým i rodinám. Ešte trochu pomáhame v rámci Diecézneho centra voľného času vo Važci. Tam máme zaangažované deti, ktoré sú v rámci rôznych krúžkov v celej diecéze.

11.Skús si spomenúť na nejaký veľký zážitok.

Myslím, že ich je veľmi veľa. S Bohom sa človek nikdy nenudí. Napadol ma teraz jeden, keď sme boli v lete na svetovom stretnutí mládeže v Sydney. Boli sme na dostihovom štadióne, kde mal Svätý Otec svätú omšu. Bolo tam 500 000 mladých ľudí. Vedel som, že je tam moja známa z Kazachstanu. A mám takú priateľku, ktorá sa modlí k svätému Antonovi keď niečo hľadá. Veľmi veľakrát bola vypočutá a našla tie veci, za ktoré sa modlila. Ona sa vie dobre modliť. Keď sme išli po tom štadi-

óne, chcel som to dievča z Kazachstanu stretnúť a tak som sa začal modliť: „Svätý Anton, ja sa modlím tak ako moja priateľka a prosím ťa, aby som mohol nájsť to dievča z Kazachstanu a ja verím, že ty ma počuješ a ty mi môžeš v tom pomôcť.“ Pri mne boli traja ľudia, ktorí počuli, že sa modlím, že sa chcem s ňou stretnúť a tak sa usmievali. Prešlo asi päť minút a po pleci mi niekto búcha. Otočím sa a pred mnou stojí to dievča z Kazachstanu a hovorí „Otec Jan Vy zdes?“, a ja som mal také nadšenie a d'akoval som Bohu a svätému Antonovi, že sme sa stretli medzi toľkými ľuďmi. Celé to bolo také úsmevné a krásne a bolo za tým vidieť Božiu ruku.

12.Chcel by si niečo dodať?

Chcem popriať všetkým mladým ľuďom v Novej Bani, ale aj všetkým veriacim, všetkým ľuďom v meste aby boli požehnaní, aby Pán Boh rozlieval svoje požehnanie, aby ich sprevádzal svojou milosťou, aby ako jedna rodina sústredená okolo Pána Ježiša mohli prísť do neba. To je to najdôležitejšie v živote aby sme raz mohli byť v nebi, tak všetkým vám v Novej Bani prajem, aby ste prišli na to miesto, kde vás Boh od vekov očakáva!

Za rozhovor ďakuje Julka Tisovská!

Stvoril som ťa...

V strede veľkého mesta som uvidel malé dievča.

Triaslo sa v tenkých šatách a bolo zrejmé,

že dlho nič nejedlo a nepilo.

Popri ňom sa napravo i naľavo náhlili ľudia.

Všetci sa tvárili, akoby ho nevideli.

Nahnevane som povedal Bohu:

Ako to len môžeš dopustiť?

Prečo proti tomu nezasiahneš, veď si všemohúci?

Boh bol ticho a nič nepovedal.

V noci, keď som bol už dávno doma, mi zrazu odpovedal:

Spravil som niečo proti tomu. Stvoril som predsa teba.

si všetky povinnosti splnil, tomu dňu niečo chýbalo. Chýbal mu zmysel!

Možno si niektorí z vás spomínate na pána farára Rozinaja, spovedával v zadnej spovednici pod chórom. Často mi pri spovedi hovorieval túto vetu: „Čítaj Božie slovo, ono ti dá odpovede na všetky otázky tvojho života.“ Hoci som v tom čase Božie slovo čítal, neprikladal som mu takú dôležitosť o akej mi tento starý pán farár, určite z vlastnej skúsenosti, hovoril. Odvtedy prešlo niekoľko rokov, spoznal som Boha osobne a táto „jeho veta“ sa mi vrátila späť. Teraz už z vlastnej skúsenosti viem, že keď ho čítam s vierou a nádejou, že sám Boh sa mi cez toto slovo prihovára, skutočne mi dáva odpovede na otázky môjho života. A nielen to, Božie slovo je živé, aktuálne v prítomnom čase a originálne pre každého osobne. Učí ma, že nielen z chleba žije človek, ale z každého slova ktoré vychádza z Božích úst (Mt 4,4).

SILA BOŽIEHO SLOVA

„ČITAJ BOŽIE SLOVO, ONO TI DÁ ODPOVEDE NA VŠETKY OTÁZKY TVOJHO ŽIVOTA.“

Je streda, deň ako každý iný. Raňajky, cesta do práce, pracovné povinnosti, obed ... deň plynie... Prichádza večer, telo pod únavou dňa už pomaly dobieha do cieľa, ale kde je ten druhý? Kde je môj duch?

Po takto prežitom dni si túto otázku kladiem často. Je to akási vnútorná nespokojnosť a prázdnota, ktorú si uvedomujem. Hoci som

A tak keď ho čítam denne s vierou a nádejou, dáva zmysel mojim dňom, dáva mi identitu Božieho dieťaťa. Môj duch prichádza do cieľa dňa spolu s mojim telom, takto každý deň má zmysel. A je to Slovo, ktoré mu dáva zmysel.

A tak: „Čítaj Božie slovo, ktoré ti dá odpovede na všetky otázky tvojho života.“

CEPHAS

BOH DÁVA, ALE TO ZISTÍME ČASTO AŽ NESKÔR

Pred nejakým časom bola v našom spoločenstve duchovná obnova. Celkom som sa na ňu tešil pretože som potreboval obnovu v mojom živote. No deň pred obnovou som zistil, že budem musieť pracovať na stavbe. Moja dobrá nálada upadla a jediné čo som povedal bolo: „Bože, prečo?“

Nastal deň „D“ a ja som nastúpil na moje pracovisko. Nemal som dobrú náladu a štválo ma, že nemôžem byť na obnove. Na obed nás prišiel pozrieť bratranec s manželkou a ich malou dcérou. Počas tohto stretnutia som zistil, že ich malá dcérka má nejaké problémy a že jej hrozí zlý vývin rastu organizmu. Vtedy sa ma to dotklo a hneď ma

napadlo aby som sa za ňu modlil.

O pár hodín neskôr som mal možnosť ísť konečne na obnovu. Ale čím viac som sa približoval k pastorku, tým viac som sa chcel modliť za Vandušku. A tak som to odovzdal Bohu. Práve keď som sa dostal k pastorku, vychádzali z neho ľudia na osobnú modlitbu do kostola. V mysli som poďakoval Bohu a šiel som sa tiež modliť. Tá modlitba bola požehnaná a krásna.

Ďakujem Bohu za tento deň, že sa postaral o každú minútu aj keď som reptal a hovoril, že som zle skončil. Vďaka Ježiš za každý deň.

MAŤO GARAJ

BOH VIE ČO ROBÍ

Bola som veľmi šťastná, keď sa mi naskytla príležitosť ísť na jeden šk. rok do Ameriky cez katolícku organizáciu Global Outreach - samozrejme, za predpokladu, že absolvujem dva pohovory a vyberú ma...

Musela som sa rozhodnúť veľmi rýchlo a keďže som chcela vedieť, aká je Božia vôľa, prosila som Pána, aby mi to povedal cez rodičov. Ocko bol jednoznačne za. V maminkinom prípade som ani nedúfala... Jej odpoveď však znela: „Bude mi ťhať srdce, keď budeš odchádzať...“.

A tak s vierou, že toto je naozaj Božia vôľa, som sa pustila do vyplňania 30-stranovej podrobnej prihlášky (in English), na čo som mala len 4 dni, aby som stihla termín. O 2 týždne neskôr bol prvý pohovor. Hneď po

príchode nám oznámili, že sa moja prihláška musela stratiť, lebo neprišla. Napriek tomu som na pohovore bola a asi po štyroch hodinách nám oznámili výsledky. Rodičia boli veľmi nervózni a ja nepochopiteľne pokojná... Po tom všetkom, čo sa stalo, by ma vôbec neprekvapilo, ak by som nepostúpila – mrzelo by ma to však kvôli rodičom - bol by to pre nich len zbytočne zabitý deň. Pán ma však znova veľmi prekvapil, keď medzi postupujúcimi zaznelo aj moje meno. Bola som veľmi šťastná, lebo ocko mi v ten deň niekoľkokrát povedal, že je na mňa hrdý a zistila som, že sa za mňa modlilo veľa ľudí...

Znova utvrdená vo viere, že je Božia vôľa, aby som išla do U.S., som opäť začala vyplňať prihlášku. Teraz to už pre mňa nebolo také jednoduché. Na ďalšom pohovore som už takmer vôbec nebola taká pokojná... Kopec úžasných ľudí, ktorí sa mi

zdali byť ako zrodení pre tento program... Nie ako ja... Dvaja Američania a ja v jednej miestnosti... Chvilu sme sa rozprávali, no v tom strese akoby som zabudla všetko, čo som vedela. Možno to nebolo také strašné, ale keď som odtiaľ vyšla, bola som zo seba veľmi sklamaná. Výsledky nám mali prísť do mesiaca. Celý ten čas, keď sme čakali na rozhodnutie, som bola veľmi napätá, nervózna, náladová, nedokázala som sa sústrediť, mala som výpadky pamäte, pokazila som všetky známky v škole, všetky lopty na volejbale a bolo mi zo mňa samej zle... Napriek tomu všetkému to bol aj veľmi milostivý čas, pretože som začala nanovo chápať silu modlitby – hlavne ruženca. Boh ma začal uzdravovať a pomaly ale isto som sa začala dostávať do normálu. Po mesiaci a pol mi prišiel list od Američanov... Čítala som ho so zatajeným dychom a hľadala som konečný verdikt. Vraj... Vraj nie... Hoci som to posledných pár týždňov tušila, bola som poriadne zaskočená. Sklamaná... Veľmi ťažko som sa zmierovala s tým, že Pán mi najskôr povedal áno, všetko úžasne vychádzalo a nakoniec to spadlo ako domček z karát... Aj keď som sa tomu bránila, v hlave sa mi o Bohu vytvárali samé falošné predstavy a už som Ho zrazu nedokázala vnímať ako milujúceho a verného, ale ako Boha, ktorý všetko urobí podľa svojej vôle bez toho ,

aby sa zaujímal o moje túžby a moje srdce; a kto ma vždy vtlačí tam, kam som nechcela ísť... Moje depky sa vrátili a bola som oveľa viac zmätená. Začala som prosiť Pána, aby mi ukázal svoju právu tvár, akým Bohom v skutočnosti je...

Nenechal na seba dlho čakať a odpoveď mi dal hneď počas najbližšieho víkendu - Kvetného. Moje falošné predstavy o ňom zmizli a moje srdce bolo opäť naplnené nádejou v živého Boha. Prišla som na to, že je veľmi dobré, keď môžem zostať doma... Cez Kveták som prežila veľmi požehnaný čas a chválím Pána za vyslobodenie, ktoré mi daroval. Preukázal mi svoje právo dať aj vziať, za čo som Mu teraz veľmi vdáčná a svoju lásku, ktorou ma celý ten čas sprevádzal. Verím, že počas ďalšieho školského roka mi Pán ukáže konkrétne veci, pre ktoré chcel, aby som tu zostala, v resp. aby som neodišla do U.S.... Well... Nech znie chvála nášmu dobrému Ockovi za to, ako koná (aj keď sa to možno nezhoduje s našimi predstavami a myslíme si, že práve naše predstavy sú Jeho vôľou...) a za to, že všetko prežíva s nami, dokonca ešte intenzívnejšie ako my... A... buďte požehnaní ;)

<><Sidy><>

AKO MI BOH POMOHOL SO SENOM

Udialo sa to jedného letného dňa. S rodičmi sme mali nasušené seno a bolo ho treba ísť vziať. Lenže keď sme sa ráno zobudili, vyzeralo to na veľký lejak. Seno bolo suché a bolo ho treba brať, ale tie oblaky! Vôbec to nevyzeralo dobre. Vtom mi niečo povedalo: popros Pána. Najprv som bol zarazený, ale napokon prečo nie? Tak som ho teda poprosil a o chvíľu sa počasie začalo ukludňovať. Celý deň bolo pekne. Všetko sme stihli urobiť. Ale akonáhle sme skončili, začalo pršať. Takto perfektne to zariadil Pán. Aj sme stihli urobiť čo sme potrebovali, aj napokon zoslal dobrý zúrodňujúci dážď, ktorý mimochodom bolo

treba, lebo bolo sucho. Chvála Pánovi za všetko, čo pre nás robí.

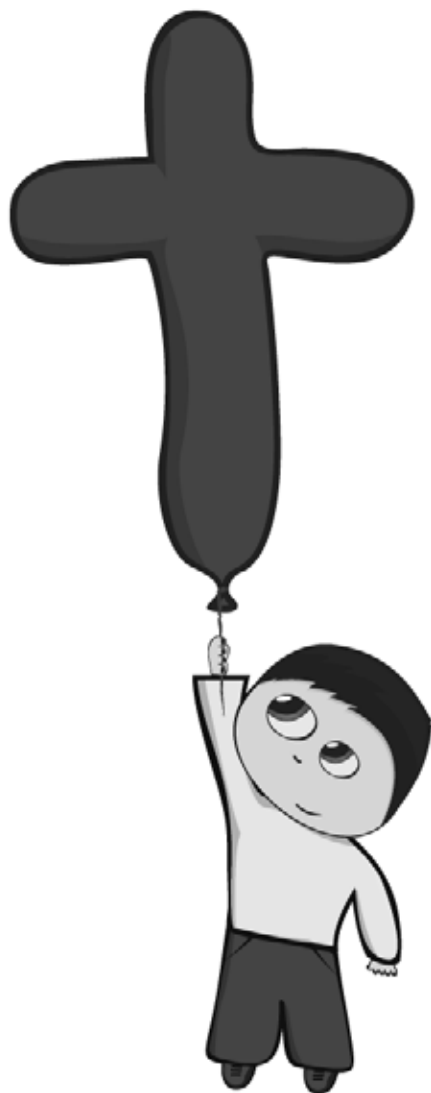

KVETNÝ VÍKEND

Tak a ďalší Kvetný víkend je za nami. Pokiaľ nevíete o čo sa jedná - tak je to diecézne stretnutie mládeže, ktoré sa každoročne koná týždeň pred Veľkou nocou v Banskej Bystrici. Má ho na starosti Diecézne centrum mládeže Maják zo Španej doliny. Tento rok sa jednalo už o 10. ročník tohto podujatia a jeho mottom bol citát z Písma: „Máme nádej v živého Boha.“ (1 Tim 4,10).

Ale nádej v Boha môžeme mať len ak sa k Nemu priblížime. No a práve to bolo cieľom tohto víkendu – priblížiť nás k Nemu čo najviac, čoho sa podľa mňa organizátori zhostili viac než zodpovedne. O tom svedčí aj perfektný a perfektne pripravený program, ktorý vedel vždy niečím prekvapiť. Celá šou sa začala už v piatok 3. apríla o 20:00 v ŠH Dukla, keď odštartoval večerný program slovom otca Dominika Markoša o falošných predstavách Boha. Aby toho nebolo málo, k tejto prednáške sme mali my, mladí pobirmovanci z Novej Bane, pripravené dve pantomímy. V jednej sme zobrazili falošnú predstavu Boha ako dedúška a v druhej ako nerváka.

Ale ani sobotňajší program nebol zlý. Začal sa hneď svätou omšou, na ktorej mal kázeň otec Andrej Darmo. Niesla sa celá v duchu tohtoročného loga Kvetného víkendu, na ktorom bol zobrazený balón v tvare kríža, ktorý nás dvíha do neba. Otec Andrej si zavolał moderátorov Kvetného víkendu aby mu nafúkali

balóny, že či to bude fungovať. No balóny sa vôbec nedvíhali, ale klesali k zemi. Potom si zobral balón on a naplnil ho héliom. A na počudovanie, balón sa dvíhal hore a nechcel klesnúť. Na to vysvetlil, že tak isto je to v našom živote. Ak si balón, teda náš život, naplníme sami, tak bude klesať k zemi. Ale ak si ho naplníme héliom, čo v živote znamená Duchom Svätým, tak nás to bude dvíhať do neba. Na záver ešte dodal, že teda nemáme byť nafúkaný, ale naplnený.

Po svätej omši nasledovali už tradične workshopy (prednášky). Výber bol skutočne bohatý. V ponuke ich bolo až 14, aj keď niektoré boli počtom alebo vekom obmedzené. Ja som sa zúčastnil na jednom o duchovnom povolaní. Workshopy trvali až do cca 13:00 a všetci sme vtedy boli už poriadne hladní. Našťastie na ihrisku pri ZŠ Štefana Moyzeša na nás čakali párky s chlebom a ľubovoľnou prílohou (horčica alebo kečup).

Poriadne najedení sme sa vrátili späť na Duklu, kde nás čakal poobedný program. Ten tvorili práce v skupinkách a worship koncert Lámačských chvál. Medzitým v Kostole sv. Alžbety inak zvanom Slovenský kostolík, prebiehal koncert našej sestry Elišky. Ja osobne som zostal na Dukle, ale väčšina Novobančanov sa ho zúčastnila a hovorili, že bolo dobre.

Neskôr sme si mohli ešte pozrieť známe tanečné divadlo ATak s ich novým vystúpením OKO. Keď mám pravdu povedať, veľmi sa mi to páčilo. Vyzeralo to priam profesionálne. Bol to pre mňa naozaj zážitok pozeráť sa na niečo také. Síce je pravda, že som dej hneď nepochopil, ale na tom nie je nič zvláštne.

Potom nasledoval sobotný večerný program, čo bola asi najdôležitejšia časť Kvetného víkendu, keďže nás prišiel pozrieť aj sám otec biskup Rudolf Baláž. Moderátori si ho pozvali aj na javisko a dali mu pár otázok o tomto podujatí. Pýtali sa najmä na to čo si myslí o jeho vývoji? Aké to bolo na začiatku pred desiatimi rokmi a aké je to teraz? Odpovede boli naozaj zaujímavé. Dozvedeli sme sa napríklad, že na prvom Kvetnom víkendu bolo len niečo do 300 účastníkov, čo je oproti tohtoročným 1200 naozaj málo. Celé sa to ukončilo zopár fotkami z jeho prvých ročníkov (z úplne prvého fotky nemali). Zvyšok večerného programu si už bohužiaľ zreteľne nepamätám. Jedine to, že sme ho uzavreli hymnou a modlitbou.

No a nastala nedeľa. Deň posledný. Avšak predtým než sme sa vybrali vlakom domov nás čakal ešte nejaký program. Samozrejme, že svätá omša, ale okrem nej predsa len ešte dačo. A to živý balónový obraz. Totiž to všetci účastníci sme sa presunuli na Námestie SNP, kde každý dostal balón. Potom sme sa sformovali do tvaru kríža a na povel, ktorý na počudovanie znel tak isto ako tohtoročné motto sme ich pustili. No ja konkrétne som tam vtedy už nebol. Musel som totiž z nejakých dôvodov odísť skorším spojom. Ale takto presne mi to opísali kamaráti, ktorý tam ešte zostali. Ak by vám zvedavosť nedala a chceli by ste to vidieť, stále by to malo byť možné na stránke STV v archíve Správ z dňa 5. apríla.

Tak to by bolo z tohtoročného víkendu všetko. Na záver musím ešte poďakovať Bohu, že všetko dobre dopadlo a že sa vlastne takáto akcia mohla udiť.

KIKO BALCO

deti

Vraj ťaží ste boli, keď prišli ste k nám
My, zas pridali sme k Vaším šedinám.
Ľutujeme zlé a k Vaším narodeninám
vypovedáme o добрote Vášho srdca k
nám.
Viedli ste nás k prijatiu Ježiša;
nech on je naša láska najvyššia.

„Nechajte maličkých prísť ku mne“.
Vám sa to stalo príslovečne umné.
Počas letných táborov, či na
náboženstve v škole –
ako strom pre nebeské vtáctvo, v
piatok s príbehmi v kostole
ako darca, o čom záračný šuflík v
sakrestii svedčí,
my vieme to, aj z iných chvíľ, bez
dospelých ľudí rečí.

mladí

Aj my máme detskú skúsenosť Vami;
Hoc vytočili sme Vás, mysliac, že sme
vychovaní,
Keď po krste, prvej spovedi a po
prijímaní,
naš rozpätosť rozjarila – aj po
birmovaní.

Ako kňaz ste
povzbudil v dobrom,
rozhrešil viny,
bol oporou proti
zlým obrom a liečil
naše odreniny.

Máte rád rýchlu jazdu ako Pier Giorgio Frassati.
(čítaj! Piér Džordžo Frassáty)
Pre nás ste pevným stĺpom, nie sťa ľahký
kamarát.

Váš hlavný patrón, najkrajšie to meno, Peter,
bez ktorého ste nespravili z miliónov ani
kilometer,
Vás inšpiroval – privádzal nás najmä k Ježišovi,
k nášmu cieľu, radosti a vernému priateľovi.

Ako Peter v búrke, tiež zaiste prosili ste Pána,
„Prikáž mi prísť k Tebe! Hneď, teraz, zrána!“
Tak ste vzorom skaly, na ktorej sa rozbiehajú,
bujného sveta prívally, hoc hroznú silu majú.
Nám, čo na manželskú plavbu sa dáme,
kážte Krista, vernosť, lásku – naveky oddané.

VÁM VĎAKA!

**Báseň venovaná Mons. Petrovi
Mišíkovi, novobanskému dekanovi, k
jeho päťdesiatim narodeninám
K slávnostnému prednášanju**

úvod

Drahý náš pán dekan Peter
Život u rodičov začína;
Dakujeme spolu za tej hodiny úder
za tú chvíľu, na ktorú každý spomína –
na chvíľu zrodu, ráno či večer,
keď Vás zrodila láska Pavlova a Annina.

Päťdesiat rokov požehnaných...
my len sedemnást' poznáme z nich.
Keď prvého mája, nie ako mních,
v deväťdesiatom druhom, kňaz tmavovlasý
prišiel k nám. V Novej Bani netušil nik,
že s dobrým srdcom prišiel k nám prostredník.

dospelí

Niet človeka, ktorý hriech by neznal.
Aj ročiaci vedia, že dekan na Vianoce priznal
chybu svoju si, či k odpusteniu vyzval.
Robil, čo učil; a nie raz. Sedemkrát?
Keď hnevom vzplanul, láskou zas mnohokrát
Učil odpúšťať – „Ježiš je Sudca i advokát“.

Aj vďakyvzdanie ste s nami zveľadili – Bohu,
Roľníckou nedeľou, z každého nášho rohu
tradíciu podržali, a privádzali k nemu každú
nohu.
Ak slabá bola, podopreli ste, ako dobrý pastier:
Deťom – detsky, mladým – slovami ich pier,
nám s porozumením – no v srdci vždy mier.

Vraj obyčajný dedinský farár? Stavbár? Kto
znal farského či dolného kostola inventár,
vie, že kostolom treba skalu – opravára,
a že Stará Huta, Bukovina náruč otvára
ba aj Kalvária, Kohútovo zmenili sa na jantár,
so štáľanskou zvoničkou – sú z Božieho oltára.

Nielen s kameňom, ale výzvou „Chod'te a učte“
ste obnovili Orlovňu, založili školu svätej
Alžbety.
Jej príkladom lásky, rozdania sa, aj s nulou na
účte,
plnili ste príkaz evanjelia, keď sám plný obety
tvorili ste možnosť deťom; mladých viedli k
účte,
aby rástli na radosť, na osoh a boli svätí.

A predsa, nie vždy pochopený, nevrelými,
ktorí nevedia, že vec dotiahnete do konca;
že okrem stovák detí, mladých... ste s
dospelými –
zveľad'ovateľom spoločného ruženca,
naším radcom, človekom, ktorý iných vie niest'
viny,
plní svoj sľub a nečaká pochvalu slávenca.

Ste kňaz, ktorý podá ruku, dvere fary otvorí.
Lektorov, akolytov ste k službe vriadol.
Päťdesiatročný, hoc Abraháma nezhládol,
ste ten, čo pred Bohom sa pokorí,
mnohými púťami nás previedol –
Rím, Netuno, Lurdy, Jeruzalem – srdce zahorí.

Na pútiach ste nie raz žartom
stiahli napätie, či zvrátili trpkú kartu.
Nám manželom ste dobrým slovom, radou
liekom na ranu, rozhrešením nad záhadou.

Mladým ste prizvali františkánske sestričky
By rozduchávali v nich Božie hviezdičky.

Štedré vnútro Vaše cudzincov vívalo,
z Talianska, Indie, Ugandy, Írska;
Nemcov a iných... Vám každá reč je blízka.
Mnoho priateľov najviac v Bani povstalo,
je znakom, že srdce Vám Božia láska stíska.
A Vzkriesený si svojich aj vďaka Vám získa.

pokročili

My pamätáme na mnohé roky a chvíle...
Keď prvého januára dvetisíc, roku Pána
Nás zohriala udalosť, a bolo to milé;
Biskup požehnal sochu Matky Márie.
Chceme za všetkých – Bohu patrí chvála
A Vám tiež – naša úcta – z nášho mála.

Skala vonku pred kostolom, sťa Peter pred
Ježišom,
vyznáva lásku a oddanosť k Majstrovi.
Vašou láskou sme my uzreli v kruhu našom
prezidenta, nuncia, biskupov a iných ľudí z
okolí.
Starší kňazi Lacko, Janko v kruhu Vašom,
mnohí kapláni, svedčia o dobrej Vašej povôli.
My už dnes vieme, čo vtedy netušil nik,
snáď i Nová Baňa, že s dobrým srdcom ste
spovedník.

spoločne (rodičia)

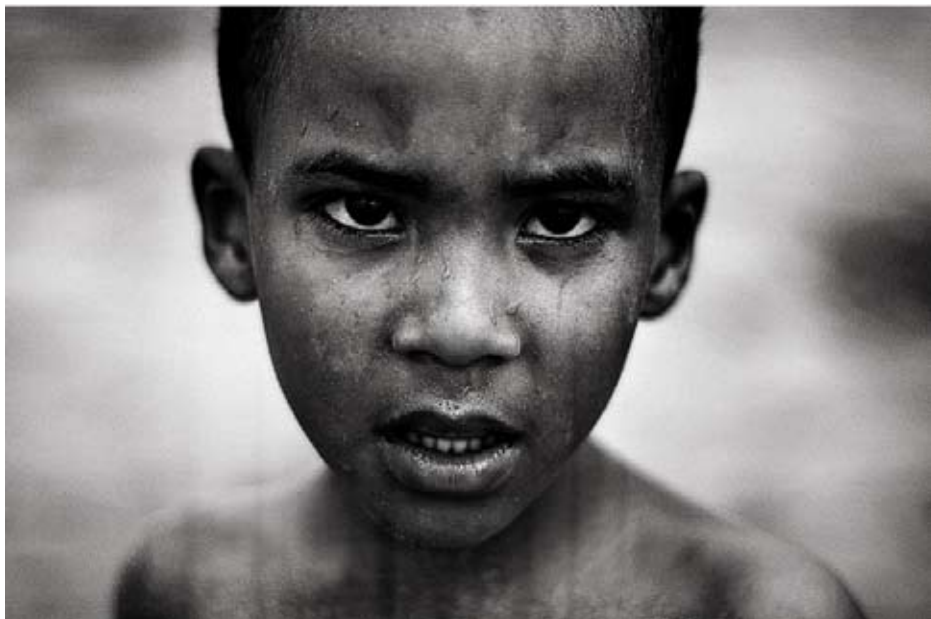
Peter stratil reč, keď slávu Pána uzrel;
aj my mnohé Božie dotykky sme žili.
Hovoríme s vďakou a nie na povel:
Náš dekan, ako smutným, chorým, v každej
chvíli,
priniesol povzbudenie, telo Krista; prosbám
vyhovet.
Prajeme Vám, život nie bez strastí ale Bohu
milý.
Veď v duši Vám Kristov plameň zahorel!
Hovorte mu: „mám Ťa rád“ v každej chvíli.

Nuž nečudo, keď raz z Vatikánu prišla správa,
„Monsignora máte!“, to bola vďaka a nie len
vrava.

Dnes päťdesiaty – jubilejný rok v Písme –
slávite a My? Nech Božiu milosť Vám vtisne;
hojne a požehnané, veľkoryso, nie prísne!
Nadalej hovorte „mám Ťa rád“, sťa pri sne;
v radoostiach, žalostiach, aj keď život zhasne.
Vám vďaka, úcta a... Bohu sláva z tejto básne.

AUTOR: BLAŽEJ ŠTRBA

NEVIDITEĽNÉ DETI

Máte niekedy pocit, že všetci nao-kolo majú skvelých rodičov, ktorí kupujú svojim deťom notebooky, iPod-y či moderné mobilné telefóny s dotykovým displejom? Šomrete doma, že na obed je fazuľový prívarek a závistlivo pozeráte na suseda, ktorý si práve nesie domov pizzu? Hádate sa s rodičmi, lebo chcete byť dlhšie vonku a keď to nedovolia, sú tí najhorší na svete?

To sú naozaj niekedy naše najväčšie problémy. Žijeme v 21. storočí a myslíme si, že dnes sa deti po celom svete zaoberajú takýmito otázkami. Občas niekto síce spomenie hladné deti v Afrike, nejaké vojnové nepokoje, ktoré sú však dostatočne ďaleko od nás, aby nás ohrozili či štatistický počet

úmrtí na AIDS za rok 2008. Jedným uchom dnu, druhým von a späť k svojim „neodkladným“ problémom. Film Neviditeľné deti vás možno trochu zaskočí, niekoho možno bude šokovať a iný povie, že je to nuda. Nie sú v ňom totiž žiadne známe celebrity zo svetovej kinematografie či ohromujúce digitálne efekty. Tento film by mal byť oslovujúci svojím posolstvom, ktoré nesie. Postupne sa divákovi odkrýva 7 osudov detí z rôznych kútov našej Zeme. Máme možnosť nahliadnuť do veľmi dôležitých okamihov ich života. Každý jeden z nich sa musí vyrovnávať s ťažkým údelom bez ohľadu na to, že je len dieťa a že ho na takú zodpovednosť nikto nepripravil. Stretávajú sa s nástrahami života, ktoré nezvládnu ani mnohí dospelí. Najsmutnejšie na tom je, že takto prichádzajú o jednu z najdôležitejších častí svojho života, ktorou detstvo nepochybne je. No

nemyslite si, že sa stretnete len so scénami, kedy budete mať hrču v krku a slzy na krajíčku. Neskutočný obdiv až dokonca úžas vo mne vyvolávali situácie, pri ktorých deti, čo nikdy nepoznali slovo mier, preukázali svoju nesmiernu silu prežiť či starať sa jeden o druhého. Oni sa nemali kedy nudiť. Strach o vlastný život, výsmech kvôli chorobe, snaha zarobiť si aspoň na jedlo či tyranský otec im to jednoducho ani neumožnili. A to je príbeh len siedmich detí. Koľko ich ešte asi takto žije? Koľko bolesti si musia vytrpieť? To sú otázky, na ktoré nepoznáme odpoveď.

Mne nezostáva nič iné len odporučiť každému tento film. Dúfam, že vás rovnako silno zasiahne jeho myšlienka a zakorení sa vo vás, aby ste nikdy nedopustili žiadnu z týchto nepravostí. Aby bolo stále menej a menej detí, ktoré nemôžu prežiť detstvo tak, ako by mali.

Záverečná myšlienka filmu:
„Všetci dospelí boli kedysi deťmi. Ale len málo z nich si to pamätá.“ (Exupéry)

AĎA

Nech hodíš do vody predmet akéhokoľvek tvaru,

vždy sa na vode vytvoria kruhy.

Nech sú tvoje modlitby akékoľvek, krátke, dlhé, hlasité, či v tichu,

vždy sa dotýkajú srdca tvojho Boha.

Nikdy na to nezabudni

a nikdy si nenechaj ukradnúť čas modlitby s ním.

utopil. Voda ho však neprijala a vyplavila ho na blízku skal. Tu jeho telo strážili orly, až kým ho nenašla vdova Valéria, ktorá zariadila jeho pochovanie. Na mieste jeho hrobu vznikol najprv benedikánsky kostol a neskôr slávne opátstvo rehoľníkov - kanonikov. Spočiatku sv. Floriána uctievali pred povodňami, nakoľko vo vode našiel mučenícku smrť. Rola ochrancu pred požiarmi sa mu začala prisudzovať až koncom XV. storočia. Túto zmenu vysvetľuje legenda: Keď u istého uhlára vypukol požiar a pri pokuse o jeho uhasenie sám spadol do ohňa, zúfalo vykrikol: „Svätý Florián, ktorý si sa vo vode stal mučníkom, pošli vodu mne na pomoc a zachráň mi život!“ Samozrejme, svätý Florián pomohol. Dážď okamžite uhasil oheň a uhlár sa zachránil.

SVÄTÝ FLORIÁN

Sviatok svätého Floriána (4.mája)

Svätý Florián žil v 3. storočí a ako kresťanský dôstojník chcel zachrániť 40 kresťanov uväznených za prenasledovania cisára Diokleciána. Pritom bol však zajatý a pokúšali sa ho odviesť od viery. Keďže sa to nepodarilo ani mučením, dali ho s kameňom priviazaným na šiju hodiť do rieky, kde sa

Sviatok Sv. Floriána sa slávi 4. mája a zároveň sa stal aj sviatkom hasičov. Až uvidíte sochu vojaka s prilbou a nádobou na vodu v pravej ruke, iste sa bude jednať o mučníka sv. Floriána, patróna hasičov. Hasičov vždy pripravených riskovať svoje zdravie a životy v boji s nebezpečným živlom - ohňom, ale i vodou.

Vedeli ste, že v našom pastoračnom centre vyrastajú gospelové talenty? V inter-
Novobanská gospelová kapela Glory Day sa v apríli prihlásila do celoslovenskej súťaže "gospeltalent". V inter-
netovom hlasovaní skončili z 35 súťažiacich na treťom mieste a postúpili do finálového kola. To bolo vysledané
naživo 20. apríla na rádiu Lumien. Hoci tento rok ešte nezvíťazili, ukázali celému Slovensku, že v nich je veľký
potenciál. Gratulujeme! Na foto (zľava): Kika Kráľová, Kasy Slavarková, Kikee Vozárová, Albi Škvarková. .pl

Pozývame Vás na

L'udovú veselicu

23. máj - Centrum voľného času - Nová Baňa

*Možno
príde aj Anča
od Richtárov,...*

V krojoch!

Čaká Vás dobrá hudba, super
zábava, chutné jedlo a kopec
ľudí v krojoch. Cena lístka: do
15. mája 6 € (po 15. máji 8 €).
Lístky si môžete zakúpiť
osobne v pastoračnom centre
u Peťa Floreka alebo si ich
môžete rezervovať telefonicky
u Lívi Polcovej (0908 241
218). Viac info na:

www.domchvaly.sk

HOUSE OF THE OPEN DOOR

Tom, Sue, Graham, Bernie, James, Fiona, Roy, Klara - celkom obyčajné mená celkom (ne)obyčajných ľudí. Jedinečných a často takmer diametrálne odlišných po všetkých možných stránkach. A predsa tých, hore spomenutých, niečo spája. Oni totiž žijú „pod jednou strechou“.

No dobre, tak možno tá strecha nie je iba jedna – možno sú štyri alebo, ak rátam aj strechy karavanov a chalúpk, v ktorej býva ľuďmi, aj o niečo viac. No na fakte, že všetci títo ľudia, a mnohí ďalší, žijú ako jedna rodina, to nič nemení. Ich domovom je kresťanská komunita House of the Open Door (HOD).

Tak ako sa zvykne povedať, že niekto býva na predmestí veľkomesta a má teda určitým spôsobom šancu zakúsiť, ako to v tom veľkomeste chodí, aj ja som posledných pár mesiacov strávila a ešte posledné dni trávim na „predmestí“ HODu, v CRC*. A tak sa chcem s vami podeliť o to, čo som z toho predmestia videla, a ako som z neho vnímala to „veľkomesto“ zvané komunita. :)

Úplne prvá vec nebude znieť veľmi seriózne, ale.. Názov komunity HOD v slovenčine znamená Dom otvorených dverí. A viete čo? Oni majú dvere na ich domoch naozaj stále otvorené. Teda majú ich zatvorené, ale nie zamknuté, čiže sú stále istým spôsobom vlastne „otvorené“. (Potom, ak sa my voláme

spoločenstvo Dom chvály, mali by byť naše srdcia miestami, kde je stále na programe chvála nášho Boha, nie? A viem, že minimálne v mojom to tak nie je.. hmmm..)

Ale späť k téme. Myslím, že keď som sem prišla, pochopila som, ako to asi fungovali tie prvotné cirkvi v Korinte alebo Solúne, keď sa o nich písalo, že ľudia tam mali všetko spoločné. Aj tu to tak je. Napríklad, jeden deň si niekde zabudneš bundu alebo šatku a na druhý deň ju už môžeš uvidieť na niekom inom. Teda, aspoň občas to tak vyzerá. Alebo ešte lepším príkladom je chladnička. Už po pár dňoch človek zistí, že ak tam dá niečo bez svojho mena, je vysoko pravdepodobné, že to tam už neskôr nenájde. :)

Pochopiteľne, neplatí to iba o jedle a oblečení. Každý z členov komunity zanechal všetko, čo mal a často aj to, kým bol, aby sa delil o všetko. Aby takýmto spôsobom nasledoval Krista. Spája sa mi to hlavne s Tomom a príbehom jeho života. Tento sedemdesiatročný pán pred niekoľkými desiatkami rokov zanechal „akademickú pôdu“ a pohodlie veľkého domu, aby sa spolu s manželkou delil o všetko s niekoľkými ďalšími ľuďmi v dome tak povediac „na zrútenie“. Od vtedy sa veľa vecí zmenilo a teraz žijú v útulnej izbe. Ale aj tak. Povieť si: „Blázon!“? Skôr naopak. Myslím, že múdrejšieho človeka som tu vlastne ani nestretla.

Hej, myslím, že práve tá rozhodnosť týchto ľudí nasledovať Krista a ich odovzdanosť jemu robí z tejto komunity veľmi výnimočné miesto – nielen pre nás, jej „dočasných obyvateľov“, ale aj pre hostí, ktorí do komunity prichádzajú za tichom a pokojom – aby načerpali, nechali sa preniknúť Božou prítomnosťou. Lebo Boh je prítomný na chválach svojho ľudu. A tu Ho ľudia chvália svojím životom – či už upratujú, kosia trávu alebo umývajú riad.

Hmm.. možno teraz vyzerá HOD celkom ideálne a ružovo, dokonca takmer perfektne. No ono to také dokonalé a bezchybné v

skutočnosti nie je. Je pravda, že toto miesto je čarovné – to nikto poprieť nemôže, ale je plné ľudí. Ľudí, ktorí nie sú dokonalí, ktorí si lezú na nervy, hádajú sa a hnevajú, zraňujú, padajú. A ten „ideálne vyzerajúci“ život v komunite je pre nich nemožný. Resp. by bol nemožný, keby to skúšali zo svojich síl, keby sa zo svojho vlastného úsilia snažili byť milí a dobrí, milovať aj tých, ktorí ich občas vytočia. Nevieť čím to je, ale ľudia tu si sú vedomí svojej slabosti, svojej hriechnosti, biedy a špiny, z ktorej ich Boh vytiahol. A preto vedia, že to nie je o nich a ich sile, ale o moci Ducha Svätého. To vďaka nemu a jeho prítomnosti v ich životoch dokážu vstať, keď padnú, odpustiť, keď ich niekto zraní, poprosiť o odpustenie, keď to oni prešvihnú. To vďaka Božiemu volaniu a jeho milosti, ktorej množstvo v našich životoch si mi asi ani nevieme predstaviť, sú títo ľudia schopní žiť a žiť spolu na slávu Boha.

Je zvláštne písať toto všetko, pretože si uvedomujem, že je to iba zlomok pravdy, časť omnoho väčšieho obrazu, omnoho komplexnejšej reality. Nie všetko sa dá napísať, nie všetko sa dá pomenovať. Sú veci, ktoré človek musí zakúsiť, aby si o nich mohol vytvoriť vlastný obraz, určité pochopenie. A toto je jedna z nich. Viem, že nech by som tu napísala o komunite čokoľvek, je to moje vnímanie a keby si bol na mojom mieste ty, tvoj dojem z HODu by bol úplne iný. Ak chceš vedieť aký, musíš sem skrátka prísť (alebo si klikni na: <http://www.houseoftheopendoor.org/>, kde sa tiež čo to dozvieš. :)

*simona

*CRC alebo The Crossroads Community je miestom pre mladých ľudí, ktorí chcú zakúsiť život v komunite, hľadať smerovanie pre ich život alebo pomoc alebo majú jednoducho túžbu stráviť nejaký čas hľadaním Boha iným spôsobom alebo v inom prostredí, ako boli dovtedy zvyknutí.

SIMONA

... CESTU PRAVDY SOM SI VYVOLIL (Ž 119, 36)

Pilát mu povedal: „Čo je PRAVDA?“ (Jn 18,38). Túto otázku položil Pilát pred viac ako 2000 rokmi Ježišovi a myslím si, že väčšina z nás si ju už tiež položila. Paradoxom je, že Pilát sa to pýtal toho, ktorý PRAVDU je, pretože Ježiš Kristus je PRAVDA. Chvíľu pred touto otázkou Ježiš hovorí Pilátovi: „Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo o PRAVDE. Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas.“ (Jn 18, 37- 18), na inom mieste vo Sv. Písme Ježiš povedal : „ Ja som cesta, PRAVDA a život.“ (Jn 14,6)

Komu je určená pravda??

Tebe, mne.. každému. Kristus prišiel na svet kvôli každému (Jn 3,16). Každý z nás je pozvaný spoznať, prijať a žiť PRAVDU, čiže žiť život v PRAVDE.

Ako môžem spoznať pravdu?

V Božom slove je prísľub: „ Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám!“ (Lk 11,9- 10) Takže v prvom rade prosíme, hľadajme, klopte a dvere sa otvoria. Samozrejme však musíme aj CHCIEŤ, pretože Boh nič nerobí násilu. On Ti to dá, ak CHCEŠ!!! Ježiš pred svojou smrťou sľúbil, že nás nenechá samých, ale že pošle svojho Ducha. A keď príde ON, DUCH PRAVDY,

uvedie vás do plnej PRAVDY (Jn 16,13), takže ďalším zdrojom poznania pravdy je prísľub Ducha Svätého. Ďalej nám Ježiš zanechal svoje SLOVO. Božie Slovo je čistá pravda. V Ž 12,7 sa píše, že Pánove výroky sú rýdze ako striebro pretavené v ohni, bez hliny, sedem ráz čistené. Pretavené striebro 7 ráz čistené je hyperbolou najčistejšieho striebra, ktorá označuje, že Božie slovo neobsahuje v sebe nič iné, je len tým, čím je. Čiže Boží výrok je čistá pravda. Čistá a ďaleká od ľudskej nedokonalosti. Božie Slovo nás OČISTUJE, posväcuje PRAVDU!!! (Jn 17,17). Ďalším zdrojom poznania pravdy môže byť sv. omša, duchovná literatúra a spoločenstvo...

V súvislosti s Pilátom si uvedomujem, že nestačí len pravdu poznať. Myslím si, že Pilátovi bolo jasné, čo je pravda. Veď viackrát vyhlásil, že na Ježiša Krista nenachádza žiadnu vinu, a predsa vieme ako sa to skončilo. Veľmi dobre je to znázornené vo filme Mela Gibsona: Umučenie Ježiša Krista, kde sa Pilát pýta svojej manželky či dokáže rozoznať PRAVDU a ako. Manželka mu odpovedá: „ Keď nechceš počuť PRAVDU, nik ti ju nemôže povedať.“ Bol tak blízko pravdy, vo svojom vnútri vedel, kde je PRAVDA, a predsa... Koľko ľudí bolo tak blízko pravdy? Veľmi blízko PRAVDY? A kde sú? A to nehovorím iba o Pilátovi, Judášovi. Môžu to byť aj nám blízki ľudia, naši príbuzní- súrodenci, rodičia, deti, priatelia... Byť blízko pravdy neznamena byť jej aj oddaný!!! Čiže nestačí len poznať pravdu, byť blízko nej. Potrebujeme aj prijať a žiť pravdu. Ježiš Kristus povedal vo svojom Slove, že nás nikdy neopustí a že bude stále s nami, že nám dá svojho Ducha, aby nás viedol. A on to aj robí. Duch Svätý nám často zjavuje zmeny, ktoré máme vykonať vo svojom živote, pretože túži, aby sme žili v pravde. Môže byť však veľmi ťažké stáť zoči- voči nepríjemnej pravde. Možno Ti ukazuje, že je čas

prestať robiť kompromisy s hriechom, možno je čas vzdať sa niečoho- partie, ktorá ťa neťahá práve najlepším smerom, alkoholu a iných závislostí... Možno je čas odpustiť, zmieriť sa s niekým, možno je čas vykročiť správnym smerom. Možno je to ťažké. Ježiš ale hovorí, že s ním to zvládneme, lebo nás posilňuje, občerstvuje, naplnia svojou milosťou. A je stále s nami.

Čo nám môže zabrániť vidieť pravdu? Okrem toho, že nechcem počuť pravdu- Pilát, alebo mám tvrdé srdce, môžu to byť aj predsudky.

V Mk 6,2-3 je opísaná situácia, keď Ježiš vyučoval v synagóge a ľudia, ktorí počúvali sa čudovali: „ Skadiaľ to má tento? Vari to nie je tesár, syn Márie?“, a pohoršovali sa na ňom. Ježiš tam nemožno urobiť nijaký zázrak, iba že vloženie rúk uzdravil niekoľko chorých. A čudoval sa ich neviere. Zamyslime sa koľkokrát v živote nám také „obyčajné“ predsudky zabránili vidieť pravdu. Nedovoľme to, nedajme si ukradnúť pravdu! Na záver by som ešte chcela povedať, že sme pozvaní ŽIŤ PRAVDU, no žiť pravdu nielen v kostole, v pastorku, vo veriacej rodine. Ale všade. V Božom Slove je napísané, že sme SVETLO SVETA a nemáme sa skrývať (Mt 5,14- 16 ; Mk 4, 21- 24). Tak sa neskrývajte! My máme byť majákom pravdy pre svet. Tak budme tým majákom! Svet ťa potrebuje, svet potrebuje, aby si priniesol pravdu, lebo svet žije v klamstve. Sme pozvaní priniesť svet pravdu, a to nielen v slovách, ale aj v činoch. „NEBOJME SA!“ (J. Pavol II.)

Prajem každému jednému z nás, aby sme mohli povedať slovami žalmistu: „ Cestu pravdy som si vyvolil.“ (Ž 119,36) a na tejto ceste aj vytrvali. A verím, že poznáte aj heslo nášho p. biskupa Rudolfa Baláza: „ PRAVDA VÁS VYSLOBODÍ.“ (Jn 8, 52).

DANKA VICIANOVÁ

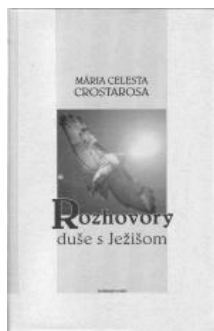
KNIŽNÉ NOVINKY U PANI FIRÁKOVEJ

Francine Riversová
Jonatan
6,27€ (188,89 SK)

Dej ďalšej knihy Francine Riversovej z cyklu Výnimoční biblickí muži nás zavedie do čias prvých izraelských kráľov. Izraelci v snahe podobat' sa okolitým národom túžili mať kráľa.

Boh im vybral Šaula. Ten však vďaka svojej pýche a neposlušnosti stratil Božiu priazeň a nemal žiadnu silu ani obľubu. Jonatan bol jeho synom. Bol to bohabojný mládenec, ktorého viažalo priateľské puto k Dávidovi, jednému zo Šaulových dvoranov. Keď sa niekdajšia Šaulova náklonnosť voči Dávidovi vplyvom žiarlivosti zmenila na otvorenú nevraživosť, musel Jonatan čeliť dileme, či dať prednosť priateľovi, alebo úcte, ktorou bol zaviazaný otcovi a zároveň kráľovi. Autorka citlivo vykresľuje Jonatanovo úsilie zachovať si vernosť Bohu a jeho príkazom. Predstavuje ho ako muža pevných zásad a citlivého srdca. Neustále sa usiloval obrátiť srdce svojho otca k Bohu. Tento veľký bojovník a oddaný priateľ bol výnimočným mužom, vždy však stál v tieni svojho otca a svojho slávneho priateľa – neskoršieho kráľa Dávida.

Mária Celesta Crostarosa
Rozhovory duše s Ježišom
3,70€ (111,47 SK)

Autorka prežívala veľmi intenzívny vzťah s Ježišom, ktorý sa často prihovárал jej srdcu. Pri čítaní tejto

knihy v človeku rastie radosť z toho, že je niekým milovaný, že je pre niekoho vzácný a nenahraditeľný, jedinečný. A tým niekým je Ježiš.

Peter Naňo
Pripusti si Boha k telu
4 € (120,50 SK)

Stretli ste sa s ním na čete, zaujal vás jeho profil, dostali vás jeho názory. Boli trochu uletené, ale niečo na nich predsa len bolo. Postupne ste mu dôverovali a povedali ste mu aj to, čo by ste sa nikomu neodvážili povedať do očí ... Nemáte žiadne zábrany, veď internet zaručuje anonymitu, a ani neviete ako, zrazu je reč o čistote. Každý to tu rieši po svojom, ale tie jeho názory... Prečo si len dal nick Boh? Ďakujeme všetkým mladým, ktorí sa vyjadrovali k otázkam o čistote.

ROMANKA

PRE BYSTREJŠIU HLAVIČKU

S		E			A	U		D
A		H	D		S			C
	D		J			S		
H				C			D	
J	O					H	E	
		D			H		A	
D	S		E			O	U	H
			S		O		C	J
	C	U		D		A		E

SUDOKU - ale trochu inak

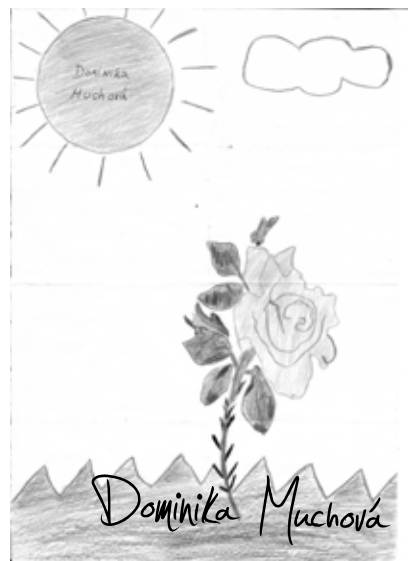
V každom stĺpci, riadku a štvorci sa musí nachádzať jedno z týchto písmen - U, S, H, A, J, C, E, O, D

OSEMSMEROVKA

K	O	S	T	O	L	P	R	I	A	T	E	L'
R	K	B	B	S	Á	I	A	V	A	R	T	S
I	M	R	O	P	S	L	O	A	N	J	E	L
S	A	A	E	Á	K	Á	Ž	B	O	I	E	Á
T	T	Ž	Z	S	A	T	O	G	L	O	G	V
U	Ú	M	Ý	A	Ť	A	R	O	K	O	P	A
S	Š	R	I	E	K	A	N	I	O	P	H	H
K	I	C	Z	L	O	S	N	T	P	E	Z	A
A	O	Y	A	H	A	V	Ú	Á	U	K	A	V
L	S	R	R	N	I	Č	O	L	Z	L	Ť	D
A	B	I	B	L	I	A	T	L	I	O	Í	O
M	I	L	O	S	R	D	E	N	S	T	V	O

ANJEL, BIBLIA, CYRIL, GOLGOTA, KOSTOL, KREŠŤAN, KRISTUS, LÁSKA, LUTNA, MATÚŠ, MILOSRDENSTVO, NÁZOV, OBLOHA, OBRAT, OBRAZ, ODVAHA, PÁPEŽ, PEKLO, PILÁT, POKLONA, POKORA, PRIATEĽ, RIEKA, SKALA, SKAZA, SLÁVA, SLOVO, SPÁSA, STRAVA, SÝRIA, ÚVAHA, VÍTAZ, ZLOČIN

PIATKOVÉ KRESBY DETÍ

VTIPY

Umrie pán farár a príde k nebeskej bráne. Zabúcha na ňu. Svätý Peter pootvorí a hovorí: „Musíte chvíľu počkať.“ Sadne si teda na lavicu pred bránou a čaká. Za chvíľu príde k nebeskej bráne šofér autobusu Jožko. Tiež zabúcha a svätý Peter hneď otvára a hovorí: „Pod' ďalej.“ Pán farár sa naštve a hovorí: „Svätý Peter, ako to, že Jožko môže ísť hneď a ja, osoba posvätená a zaslúžilá, tu musím čakať?“

Svätý Peter odpovedá: „To máte tak, dôstojný pán: Keď ste vy v kostole kázal, tak všetci spali. Ale keď túto Jožko šoféroval autobus, všetci sa modlili.“

V pondelok stoja susedia pri záhradke a rozprávajú sa: „A čože ste včera neboli v kostole?“ „Nebol. Včera som spal doma.“

Príde Matka Tereza k nebeskej bráne. Zabúcha. Za chvíľku sa otvorí okienko a vykukne svätý Peter.

„Aha, to si ty, tak pod' ďalej.“

Práve je čas večera a tak Matka Tereza dostane párok s horčicou. Poďakuje sa a ide spať.

Je ráno, raňajky - znovu párok s horčicou. Obed - párok s horčicou. Večera - párok s horčicou. To jej už bolo divné a tak sa pýta:

„Vieš, Peter, ja som skromná a je mi jedno, čo jem. Ale povedz mi, prečo jeme stále len párok s horčicou?“

A svätý Peter odpovedá: „A videla si tu aj niekoho iného okrem nás? A pre dvoch sa predsa nevyplatí variť.“

Kostolník neverí svojim očiam, pani Majerová kľučí zbožne v lavici, pred sebou má modlitebnú knižku a vedľa nej umelý chrup. „Asi vás ruší pri modlitbe, však?“ pýta sa so záujmom.

„Ale kdeže, ten chrup patrí môjmu Emilovi. Musela som mu ho vziať, lebo by mi medzitým zjedol doma bábovku.“

ŽELÁM TI PRIATEĽSTVO

Čo znamená priateľstvo? Kto je schopný byť priateľom?

Kto je hodný priateľstva?

Priateľstvo okrem iného znamená, že si uvedomíme, že nás ma rada jedna alebo viac osôb. Priateľstvo je drahocenný poklad.

Existuje však aj celkom iné priateľstvo – priateľstvo s Bohom. Kto ho pestuje, bude sotva ušetrený utrpenia, bolesti a odriekania, nebude však sklamaný. Pretože priateľstvo s Bohom nás prenáša aj ponad rozbúrené more.

Želám ti priateľstvo s Bohom, ale i s ľuďmi.

Želám ti priateľstvo, ktoré prekračuje hranice všednosti, priateľstvo, ktoré darúva ochranu a ponúka domov.

Želám ti priateľstvo, ktoré má dve dcéry ako láska: dobrotu a trpezlivosť. Dobrota ti ukazuje cestu, trpezlivosť rastie s časom. Obom sa darí na tej istej ceste, na ceste bezvýhradnej dôvery.

Želám ti priateľstvo, ktoré síce zaväzuje, no nepripútava. Priateľstvo, ktoré vytrvá a neobmedzí slobodu druhého.

„Pane, urob ma priateľom...”

Dvojmesačník spoločenstva Dom chvály

PODNEBIE

nepredajné máj - jún 2009 č.13